

**STUDENTI RODOM IZ RUSIJE I UKRAJINE
KOJI SU ŠUMARSKE ZNANOSTI APSOLVIRALI U ZAGREBU**

Pregled podataka s posebnim osvrtom na život i rad
F. Polkovnikova i I. Velikopoljskog u Hrvatskoj

UVOD

Prema dostupnim podacima na Šumarskom odjelu Gospodarskog i šumarskog učilišta u Križevcima (1860–1898) i Šumarskoj akademiji u Zagrebu (1898–1919) nitko od učenika, odnosno studenata rodom iz Rusije i Ukrajine, nije završio školovanje.

Prema podacima iz Spomenice “Šumarska nastava u Hrvatskoj 1860–1960” (Zagreb, 1963) na Gospodarsko-šumarskom, odnosno Poljoprivredno-šumarskom fakultetu u Zagrebu (1919–1960) šumarstvo su apsolvirala 33 studenta rodom iz Rusije i Ukrajine u razdoblju od 1921–1942. godine. U ovaj pregled uvršten je i F. Polkovnikov, jer je po narodnosti Donski kozak – Rus, rođen u Poljskoj, gdje mu je otac bio u službi Carske Rusije, te R. Widra koji je prema Spomenici iz bivšeg SSSR-a.

I s a j e v I. P. (1926) piše da se 1921./22. g. na zagrebački Šumarski fakultet upisalo 15 studenata Rusa, većinom bivših ruskih studenata visokih škola¹, koji su bili prisiljeni u ruskom postrevolucionarnom razdoblju napustiti domovinu. Ta je mala grupa emigranata iz Rusije činila prvo rusko udruženje studenata šumara u Zagrebu. Početkom 1925./26. organizirano je Udruženje studenata šumara Rusa, izrađen pravilnik i izabran odbor. Uređena je knjižnica koja je sadržavala znanstveno-stručne knjige, a sakupljena je i uređena dendrološka zbirka. Zbog teških materijalnih prilika ruski su studenti prisiljeni preko ljetnih praznika raditi u praksi, u čemu im je pomagao prof. dr. A. U g r e n o - v i Ć. Ruski su studenti ujedno bili i članovi Jugoslavenskog udruženja akademičara šumara u Zagrebu². Tadašnje Jugoslavensko šumarsko udruženje (u nastavku: JŠU) dalo im je pravo “članova pomagača”.

¹ Prema našim saznanjima u Sankt Peterburgu započeli su studirati G. Denisov (Inž. institut za saobraćaj), S. Maljko (Visoka tehnička škola), N. Protoklitov (Imperat. šumarski institut) dok je A. Zaljesov započeo studij na Harkovskom univerzitetu.

² Slijednik Kluba hrvatskih šumarskih akademičara osnovanog 1903. na Šum-akademiji u Zagrebu, od 1927. Udruženje studenata šumarstva u Zagrebu. (Šum. list br 2. 1929., str. 83–87).

³ Tutiz leksika, Knjiga 1–5, Zagreb (1996–2000).

⁴ To je bio službeni naziv škole, naveden i u svjedodžbama. Donski kad. Korpus osnovao je 1883. u Novočerkasku na Donu ruski car Aleksandar III (1845–1894., vladao od 1881–1894.), koji je ujedno bio i šef korpusa. God. 1920. Donski i Krimski kad. korpus ušli su u Strnišće (Ptuj, Slovenija), nešto kasnije Donski kad. korpus odlazi u Bileću, a Krimski kad. korpus u Belu Crkvu (Banan). Ruski kad. korpus iz Sarajeva također je premješten u Belu Crkvu, gdje je škola djelovala do 1944.

U Hrvatskom šumarskom životopisnom leksikonu (u nastavku: Leksikon)³ nalazimo imena 29 šumara rodom iz Rusije i Ukrajine (uključujući i R. Widru), dok 5 apsolvenata šumarstva rodom iz Rusije nisu uvršteni u Leksikon (to su: A. Gordov, S. Hodorovsky, K. Kirij, A. Krapivin, V. Levin). Samo je manji dio životopisa u Leksikonu potpun (D. Belov, F. Gimbarževsky, I. Jakovljev, A. Panov), dok su kod većine životopisa podaci o kretanju u službi nepotpuni ili ih nema. Studij šumarstva prvi je završio 1921. god. E. Antonijević (započeo studij na Šum. akademiji), a posljednji F. Gimbarževsky 1943. g.

Nakon objavlјivanja Leksikona nastavili smo s istraživanjem podataka za životopise Rusa i Ukrajinaca koji u Leksikonu nisu potpuni ili nisu objavljeni. Pretežito smo koristili podatke o kretanju u službi i uplaćenoj članarini JŠU i Hrvatskoga šumarskog društva (u nastavku HŠD), koje je Šumarski list tijekom svog izlaženja redovito pratio do 1945. g.

Na Agronomskom fakultetu u Zagrebu, uz suglasnost Šumarskog fakulteta, uvidom u upisnu dokumentaciju studenata (nacionale) Gospodarsko-šumarskog fakulteta za razdoblje od 1921–1930. g. došli smo do korisnih informacija.

U istraživanjima su nam pomogli i kolege šumari, a koristili smo i druge izvore podataka (dokumentaciju iz obilne ostavštine I. Jakovljeva, dipl. ing. šum., koju smo primili iz Taškenta u Uzbekistanu, podatke iz arhive Grkokatoličke crkve u Zagrebu, obiteljsku dokumentaciju, knjižni fond Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu i dr.). Posebno je korisna bila suradnja s Tatjanom Puškadija-Ribkin, dipl. ing. kemije iz Zagreba, koja posjeduje vrijedne podatke (i slike) o emigrantima iz Rusije uopće.

Na taj smo način došli do podataka od kojih je neke vrijedno zabilježiti.

Nekoliko studenata prethodno su srednju školu završili u Rusiji (to su: D. Belov, S. Maljko, A. Panov, N. Sazonov, L. Serbinov, I. Vjatkin, A. Zaljesov i N. Žiromski). Oko trećine studenata prethodno su završili rusku srednju školu u tadašnjoj kraljevini SHS i to: Donski kadetski korpus⁴ u Bileći (I. Jakovljev, K. Kirij i I. Velikopoljski), Krimski kadetski korpus u Beloj

Crkvi (V. Banin, S. Hodorovsky, A. Pograničnij, N. Vojčunas i H. Zubricki), te Ruski kadetski korpus u Sarajevu (N. Belonin, P. Kosonogov i F. Polkovnikov).

Prije upisa na studij šumarstva neki su kraće vrijeme studirali na Tehničkoj visokoj školi u Zagrebu (osnovana 1919) i to: A. Balkovski, N. Bjelonin, I. Jakovljev (studirao 2 godine!), P. Kosonogov, A. Pograničnij i F. Polkovnikov, dok je A. Maksimović bio upisan na Mudrošlovni fakultet (danasa Filozofski).

Pojedinima je radi upisa na fakultet ruska dokumentacija (svjedodžba srednje škole) bila prevedena na hrvatski jezik, zatim ovjerena i ispostavljena putem ruskog opunomoćenika u Zagrebu (Državna komisija za ruske izbjeglice).

FEODOR (FJODOR) POLKOVNIKOV (1902–1971), dipl. ing. šum.

Slika 1. Feodor Polkovnikov

Warszawi, iako je zapravo iz Novočerkaska na Donu, gdje je kasnije, upravo kao sin ruskog plemića postao

Feodor Polkovnikov rođen je 28. 11. 1902. u Warszawi (Poljska) u plemičkoj obitelji kao drugi od petero djece⁶. Sin je Giorgija i Evdokije rođ. Semikoleneove. Fjodor je po narodnosti Donski kozak-Rus. Otac mu je bio general kozačke pukovnije – ataman, koji se s obitelji selio, brańeći i šireći granice Carske Rusije. Za osvajanja Poljske rodio se Fjodor (Feodor) u

kadet u Ruskom kadetskom korpusu. Fjodorova majka bila je dvorska dama, njena majka, Fjodorova baka, također. Za Oktobarske revolucije, nakon što su mu roditelji okrutno umorenici, uspijeva pobjeći s još nekim od plemičke djece preko Krima, zatim Turske. Kao emigrant iz Rusije stiže u Kraljevinu SHS, gdje u Sarajevu završava rusku srednju školu (Ruski korpus) 1924. godine. Tadašnji Dvor mu, kao sinu poznatog vojskovođe i kozačkog atamana, nudi daljnje vojno školovanje i službu u kraljevskoj vojsci, no Fjodor to odbija. Odlazi u Zagreb i odabire studij šumarstva, odabравši tako i oskudicu, mukotrpan rad raznosača novina i mlijeka kako bi preživio i osigurao si studij u tuđoj zemlji, na tuđem jeziku.⁷ Ipak diplomira 1931. godine.

Za vrijeme studija upoznao je kao statist u operi Turandot mladu Zoru Sohnell, članicu zbora Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu, s kojom se uskoro i oženio.

Nakon diplomiranja odlaze u Han Pijesak gdje je 1932. zaposlen kao šumarski vježbenik. U BiH ostaje do početka Drugog svjetskog rata (u nastavku: rat) radeći i dalje na području Direkcije šuma Sarajevo (šum-

⁵ Studenti su poštu dobivali na adresu Kunićak, vis-a-vis br. 34 (!) ili Ilica 242. Vojarna je, naiče, smještena na prostoru koji omeđuju Ilica (na jugu) i Kunićak (na sjeveru). Od 1991.–2005. vojarnu je koristila Hrvatska vojska (Vojarna "Kralja Tomislava"), a od 2005. u posjedu je zagrebačkog Kaptola.

⁶ Podatke za životopis F. Polkovnikova dostavila nam je njegova kćerka Irina Kavi, koja već duže vrijeme živi u Solinu. Ljubitelj je prirode i poznata eko-aktivistica, inače prosvjetar po struci. Znamo je između ostalog i kao zaštitnicu i njegovateljicu ptičjeg svijeta na rijeci Jadro u Solinu. Bavi se pjesništvom, sklapa, kant-autorica je duhovne i eko-sansone, nastupa i u Splitu. Duhovnost zauzima središnje mjesto u njenom životu, pa je tako izuzetno nadahnjuju Mahatma Gandhi, Majka Terezija, Sv. Franjo Asiški i neki veliki duhovni Učitelji Istoka. Nakon pojave ptičje gripe u svijetu i u Hrvatskoj kako se razočarala postupkom nadležnih službi prema pticama pod njezinom skrbu u Solinu, koje su bez primjerenih uvjeta čiste vode i vegetacije stavljene u izolaciju unutar hrđave žice, bez pokrova, koji štiti od kiše i sunca, na brisanom prostoru. Time je pokazala jaku povezanost s prirodom i sličnost svome ocu, koji je nadasve volio prirodu, šume. Brat joj Romano nastavnik je povijesti i hrvatskog jezika, živi u Kožinu kod Zadra. Od oca je naslijedio živ interes za povijest i veliki talent za šah. Drugi brat Evgenije živi kao umirovljenik u Benkovcu i također obožava životinje i prirodu, sadeći cvijeće i uređujući okoliš.

⁷ Zbog toga nije redovito pohađao predavanja, pa mu je na jednom ispitu profesor rekao: "Kolega, ja vas ne poznajem!". Feodor mu je spretno uzvratio: "Ni ja vas, profesore!".

Slika 2. Tradicionalno okupljanje ruskih sveučilištaraca na dan Sv. Tatjane, 12. siječnja ("Danas je dan Tatjane i svi trebamo piti!"). F. Polkovnikov u gornjem redu četvrti slijeva (tada student treće godine). Zagreb, 12. 1. 1928.

arije Srednje i Vlasenica). God. 1934. stekao je pravo na državljanstvo Kraljevine Jugoslavije. 1941. god. premješten je k Ravnateljstvu šuma križevačke imovne općine Bjelovar. Nakon dvije godine (1943) premješten je k Ravnateljstvu šuma Zagreb i ubrzo kod Kotsarske oblasti u Sv. Ivan Zelini.

Nakon rata i Rezolucije Infombiroa (1948) obitelj je izbačena iz stana u Sv. Ivan Zelini i nalazi privatni smještaj u obližnjoj Sv. Heleni. Tada F. Polkovnikov odlazi sam u Liku kao upravitelj Šumarije Gračac, a potom kao šum. inspektor u Zadru. Neriješeno stambeno pitanje prati ga i opterećuje, kao i njegovu obitelj, gotovo do umirovljenja, makar su mu obećali dati stan mnogo ranije. Takav nepravedan odnos utjecao je na njegovo zdravlje. Slijedi mjesto upravitelja šumarije u Benkovcu i šum. inspektora Općine Benkovac. Ni tada ne dobiva obećani stan i prisiljen je s obitelji stanovati u hotelskoj sobi, a potom u unajmljenom stanu, koji je, istina, plaćala Općina. Tek pred umirovljenje dobiva stan u Benkovcu. Nezadovoljan umirovljenjem i postupanjem prema njemu podnosi molbu za mjesto upravitelja Šumarije Karlovac, molba je prihvaćena, no F. Polkovnikov nakon teške bolesti (karcinom) uskoro umire u zadarskoj bolnici 1971.

Prema podacima kćerke Irine Kavi, njen otac volio je svoju struku. Kao strog, korektan i odgovoran šum. stručnjak bio je zagovornik šumarskih zakona i propisa. Ukaživao je na greške u radu, na nerad i korupciju, nastojeći da se nezakonite radnje sankcioniraju. Zbog toga imao je neugodnosti, dobivao niži razred, manju plaću, a tako je stradavala i njegova obitelj. Njegova stručnost i pošten rad nisu rezultirali javnim priznanjima, a egzistencijalno je zajedno s obitelji često jedva preživljavao. Zbog svega je pokazivao tešku narav i grubost u privatnom životu, pa su i supruga i djeca živjeli izuzetno teško i dramatično.

Prema sjećanju starijih lugara, često se kod terenskih radova mogao čuti njegov glas: "Ne harašo!" (nije dobro), kada je bio nezadovoljan obavljenim poslovima.

IVAN VELIKOPOLJSKI (1905–1996), dipl. ing. šum.

Ivan Velikopoljski rođen je 4. 1. 1905. u Voronežu (Rusija) u obitelji srednjeplemićkog staleža.⁸ Sin je

Ivana, visokog časnika ruske vojske i Anne. Zajedno s ocem pobjegao je u ruskom postrevolucionarnom razdoblju, kao šesnaestgodишnjak, 1921. g. u Kraljevinu SHS. Rusku srednju školu (Donski kadetski korpus) završio je u Bileći 1925. g.

Iste godine upisao je Gospodarsko-šumarski fakultet u Zagrebu, gdje je di-

Slika 4. Ivan Velikopoljski

Javljam Vam da je Vaš sin, kozak 12. donskog kozačkog puka, Grigorije Pantalejevič Melehov noću 16. avgusta t.g. poginuo u boju kod grada Kamenka-Strumilovo. Vaš sin je poginuo junačkom smrću, neka Vam to bude utjeha za nenaknadivi gubitak. Preostala imovina biće predana njegovom bratu Petru Melehovu. Konj je ostao u puku.

Komandir četvrtog eskadrona
podjesaul Polkovnikov

Front, 18. septembra 1914. g.

Slika 3. U svom romanu "Tihi Don" M. Šolohov objavio je pismo Fjordovog strica, podjesaula Polkovnikova, tako da i tu nalazimo stvarne povijesne tragove ruskog plemića F. Polkovnikova.

F. Polkovnikov bio je odličan šahist (sudjelovao je na šahovskim takmičenjima) i matematičar, kao i vrstan poznavatelj povijesti, posebno ruske. Od književnika najviše je volio J. P. Sartrea, francuskog filozofa egzistencijalizma i književnika, čija mu je životna filozofija bila vrlo bliska. Pisao je i poeziju, ali bez ambicije da postane pjesnik. Volio je kratku, jezgrovitu i moćnu misao. Nije volio prazne priče, ponavljanja, slatkorječivost i glupost. Znao je reći: "Više volim pametnijeg neprijatelja, nego glupog prijatelja".

U novoj domovini pokušao je svojim stručnim i poštenim radom zadobiti svoje mjesto, no u sredinama u kojima je živio i radio nije bio prihvaćen "kao naš", već je uvijek ostao samo Rus, što je u svom srcu uvijek i bio. Imao je gordost i samosvijest intelektualca, svjesnog svog plemićkog porijekla, svoje nepotkupljivosti i svoje stručne sposobnosti.

God. 1932. primljen je za redovitog člana JŠU. Bazio se zaštitom šuma i posebno proučavao i znanstveno obrađivao bolesti i štetnike šumskog drveća, o čemu je pisao u stručnim listovima. Ostao je do kraja života predan svom pozivu, autentičan, ma koliko ga to koštalo.

plomirao 1931. g. Još kao student doživljava obiteljsku tragediju. Slučajno doznaje da mu je otac umoren iz koristoljublja u Đakovici, gdje je služio kao vojni časnik.

Zapošljava se 1931. g. u Drvaru, gdje godinama radi na projektiranju i izgradnji šumskih željezničkih pruga. Početkom rata upoznaje se s tamošnjim aktivistom i narodnim herojem, te se po njegovoj preporuci zapošljava u Šumariji Knin. God. 1942. zapošljava se kao šumarski viši pristav kod Ravnateljstva šuma u

⁸ Životopis je zapisao mr. sc. Juraj Zelić, dipl. ing. šum. prema osobnom sjećanju i prema sjećanju Zlatka Maurina, dipl. ing. šum. (s priloženom fotografijom).

Novoj Gradiški. Poslije rata je jedno vrijeme kao upravitelj Šumarije u Novoj Kapeli, a od 1951–1957. g. kao upravitelj Šumarije Pleternica.

Od 1957–1962. g. rukovodi šumskom proizvodnjom pri Šum. gospodarstvu Požega, a po osnivanju Odjela za uređivanje šuma 1962. g. imenovan je njegovim rukovoditeljem i radi na tim poslovima do umirovljenja 1973. g.

Za doprinos na unaprjeđenju šumarstva dodijeljena mu je 1976. g. povelja Saveza ITŠDI Hrvatske (danas HŠD).

Kao umirovljenik, od 1973–1992. g. živi u Požegi. U braku sa suprugom Marijom nije imao vlastite djece, osim pokćerke Antonije. Na požeškom pravoslavnom groblju pokopani su mu supruga Marija i pokćerka Antonija, a on kao osamdesetšestogodišnjak vraća se u Litvu, k nečaku koji živi u Kaunasu, gdje umire 1996. godine.

PODACI O OSTALIM STUDENTIMA IZ RUSIJE I UKRAJINE (Sažetak)

A labovski Vsevolod, (Svevlad), (Kozackoje, Kijev. gubernija, Rusija, sada Ukrajina, 1896–?). Sin Aleksandra, činovnika. Diplomirao je 1930. g. God. 1939. kao šumarski pristav radio je u Sinju, 1941. g. premješten je na Cetinje (Crna Gora i iste godine k Ravnateljstvu šuma Ogulinske imovne općine u Ogulinu. Od 1942–1943. radio je u BiH (Mostar, Tuzla, upravitelj šumarije Vlasenica). God 1943. kao šum. viši pristav premješten je u Šumariju Garešnica. Bio je suradnik Narodnog šumara (1951).

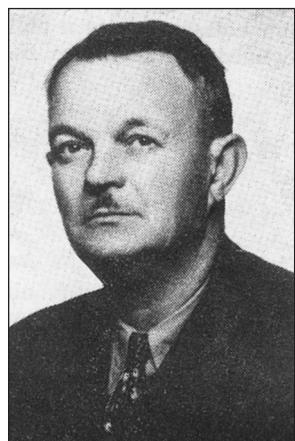
Slika 5. Evgenije Antonijević

B alkovski Aleksandar, (Novgorod, Rusija, 1889–?). Sin Andrija i Marije, učiteljice. Diplomirao je 1928. Od 1929–1934. radio je u Srem. Karlovcima (Srbija). Stručni ispit položio je 1933. Od 1934–1936. radio je u Skopju (Makedonija), a zatim do 1940. kao šum. pristav u Šumariji Doroslovo, Direkcija šuma Apatin (Srbija). Za vrijeme rata radio je kraće vrijeme kod Ravnateljstva šuma u Tuzli (BiH), zatim kod Rav. šuma Nova Gradiška. Bio je član JŠU i HŠD.

B anin Vladimir, (Poltava, Rusija, sada Ukrajina, 1905–?). Sin Mihaila, oficira i Nadežde. Diplomirao je 1930. Od 1936–1940. nalazio se je u Oštrelju (BiH). Od 1938. bio je ovlašteni inženjer šumarske struke,

Slika 6. Vladimir Banin

Slika 7. Dimitrije Belov

član Beogradske komore. Za vrijeme rata bio je ovlašteni šum. inženjer u tadašnjoj NDH, s prebivalištem u Potocima (BiH). Bio je član JŠU.

B elov Dimitrije, (Obilnoje, Vorošilovsk, Rusija, 1889 – Osijek, 1972.). Sin Stevana, trgovca. Diplomirao je 1926. Od 1927–1941. radio je kod Krndije d.d. Našice (posjed grofa Pejačevića) na uzgajanju, iskorišćivanju, zaštiti i uređivanju šuma i šum. građevinarstvu. Od 1938. i za vrijeme rata bio je ovlašteni inženjer šumarske struke s prebivalištem u Našicama.

Nakon rata do umirovljenja 1965., u svojstvu šum. inspektora, bio je na raznim stručnim dužnostima pri šumarskom odjelu Oblasnog narodnog odbora u Osijeku. Bio je član HŠD. (Opširnije: Šum. list 1972., str. 494–495).

Bjelonin (Belonin) Nikolaj, (Carskoe Selo, sada Puškin, Sankt Peterburg, Rusija, 1902–?). Sin Aleksandra, oficira. Apsolvirao je 1928./29. Godina diplomiranja nije poznata. God. 1938. ing. Belonin Nikola, kao honorarni službenik Direkcije šuma Banja Luka, primljen je za člana JŠU. Za vrijeme tadašnje NDH kao šum. vježbenik u Banja Luci bio je član HŠD.

D enisov Gabrijel, (Sankt Peterburg, Rusija, 1894 – Plaški, 1943.). Sin Petera, ing. i Marije. Diplomirao je 1927., a zaposlio 1929. Čitavo vrijeme do rata radio je na području Ogulinska imovne općine, napredujući do

zvanja višeg šum. pristava, najprije kao šum. ing. asistent pri Direkciji u Ogulinu, a nakon položenog stručnog ispita 1930. kao upravitelj Šumarija Ogulin, Modruš, Plaški i Drežnik Grad. Za vrijeme rata radio je u Drežnik Gradu i Ogulinu, a kraće vrijeme kao upravitelj i v.d. kotarskog šumara u Imotskom. God. 1943. ubili su ga četnici kod Plaškog. Bio je član JŠU i HŠD.

Slika 8. Filip Gimbarževsky

gospodarstva Sisak radi u šum. građevinarstvu do 1960. Tada odlazi u Kanadu. Radio je u tvornici celuloze u Edmontonu, državnoj službi u Calgaryu i u ministarstvu šumarstva u Ottawi kao voditelj odjela fotogrametrije. Nakon umirovljenja i dalje je stručno aktivna u svom privatnom uredu u gradu Victoria. U oblasti fotogrametrije surađivao je i sa Šumarskim fakultetom u Zagrebu. (Opširnije: Šum. list 1996., str. 294.).

Gordov Aleksandar, iz Rusije, rođen 1898. Vodi se kao apsolvent u Zagrebu i Beogradu (1929./30.). Godina diplomiranja nije poznata. Zaposlio se 1931. kod Direkcije šuma Đurđevačke imovne općine u Bjelovaru, 1932. radio je u Han Pijesku (BiH), od 1933–1937. u Srbiji (Kragujevac, Lozniča), te do 1940. u Mostaru. Bio je član JŠU. Nije uvršten u Leksikon.

Hodrovsky Sergej (Sergije), (Sankt Peterburg, Rusija, (1911–?)). Sin Vladimira, dipl. ing. Otac mu je radio kod Direkcije državnih željeznica u Zagrebu (1929). Diplomirao je 1935. Tada je bio član pomagač JŠU u Zagrebu, a 1936. nalazio se u Beogradu. Nije uvršten u Leksikon.

Slika 9. Ivan, Petrović, Isajev

Gimbarževsky Filip, (Lavov, Ukrajina, 1918 – Victoria, Canada, 1994.). Školovao se je u Lavovu. Početkom rata (1939.) prekida studij šumarstva (Gdynia, Poljska), te kao izbjeglica dolazi u Zagreb, gdje je i diplomirao 1943. God. 1945. osuđen na 11 godina zatvora. Zatočen je u Staroj Gradiški, a 1947. uvjetno pušten i na području Šum.

šegrad i Okruglica i šum. pristav u Šumariji Podgrab. Stručni ispit položio je 1939. Za vrijeme rata radio je u Podgrabu i kao upravitelj Šumarije Srebrenica. Nakon rata radio je u Šumariji Ključ i vjerojatno u Prijedoru. Umro je u bolnici u Zagrebu. Sahranjen je na Miroševcu. Surađivao je u Šum. listu od 1925–1929., 1933. i 1937. (u potpisu i kao I.P.I.). U spomenici Pola stoljeća šumarstva, Zagreb, 1926., surađivao je na izradi fotografija i crteža. Bio je član JŠU i HŠD. Konstruktor je "Isajevog visinomjera".

U Leksikonu se navodi kao autor članka "Eksport ruskog drveta ..." (Šum. list 1935.). Međutim autor članka je Ivan D. Isajev iz Rusije koji je apsolvirao u Beogradu (Zemun 1932.), a radio je u Makedoniji (Skopje).

Jakovljev Ivan, (Nižne Čirsk, na Donu, Rusija, 1903 – Taškent, Uzbekistan, 1997.). Sin Grigorija i Pelagije rođ. Solodko. Apsolvirao je 1932., a diplomirao 1939. Kao apsolvent radio je u BiH (Olov, Oštrelj), a od 1939–1950. u Hrvatskoj (Crikvenica, Rab, Sušak, Ministarstvo šumarstva u Zagrebu, Gospić, Garešnica). God 1950. napušta Garešnicu. Najprije radi u Mađarskoj (projektiranje prometnica), a od 1956. u Taškentu, Uzbekistan, kao glavni inženjer projektant (prometnice, irrigacija, pošumljavanje). Opširan prikaz života i rada objavljen je u Šum. listu br. 7–8/2004. g. Tada smo tvrdili da je bio model I. Meštroviću za njegove "Indijance". Tvrđnja je u međuvremenu dokazana o čemu pripremamo prilog za Šum. list.

Kirij Konstantin Anisimović, (St. Stepnaja, Kubanska oblast, Rusija, 1895 – Maroko, 1949.). Sin Anisima, oficira. Nije uvršten u Leksikon. Apsolvirao je 1930. Godinu diplomiranja nismo pronašli. God. 1939. radio je kao šum. vježbenik u Tuzli (BiH) i iste godine premješten u Glinu. Radio je kod Ravnateljstva šuma Banskih imovnih općina u Glini i Petrinji. God. 1941. kao šum. pristav u Petrinji dao je ostavku na državnoj službi. Iste godine ostavlja obitelj u biv. Jugoslaviji i odlazi u Njemačku. God. 1945. bio je u logoru Regensburg. Iz Njemačke odlazi u Pskov (Rusija) gdje se sreće s rođinom. Umro je u Maroku 1949. Bio je član HŠD.

Kosonogov Pavao (Pavel), (St. Kamenska, Don-ska oblast, Rusija, 1904–?). Sin Fedora i Aleksandre. Diplomirao je 1928. Nakon diplome nalazi se u Srem. Karlovcima i Srem. Mitrovici (Srbija). Zaposlio se 1932. kao pripravnik u Aleksincu (Srbija). Od 1935–1936. bio je upravitelj Šumarija Višegrad i Zavidovići (BiH). Nakon rata radio je u Šumariji Pljevlja (Crna Gora) tada pod Direkcijom šuma Sarajevo. God. 1940. premješten je u Čačak (Srbija). Odlikovan je 1939. Bio je član JŠU i suradnik Jugoslavenske šume (Beograd, 1939.).

Krapivin Anatolij, (Novočerkask, Rusija, 1913–?). Sin Mihaila i Marije. Nije uvršten u Leks-

kon. Vodi se kao apsolvent 1923/33. i 1934/35. Nije diplomirao u Zagrebu.

Levicki (Levitski) Leonid, (Rilsk, Rusija, 1892–?). Sin Pavela i Vjere. Apsolvirao je 1926. Godinu diplomiranja nismo pronašli. Od 1929–1934. radio je u BiH kao šum. inženjer – ugovorni činovnik u Šumarijama Turbe i Olovo te kao šum. referent kod Kotarskog načelstva Ljubinje. Od 1934–1940. radio je u Srbiji (Direkcije šuma Aleksinac i Niš). Bio je član JŠU.

Levin Vladimir, iz Rusije. Nije uvršten u Lekcionik. Evidentiran kao apsolvent u Zagrebu (1930) i Beogradu (1931, Zemun).

Maksimović Vladimir, (Sankt Peterburg, Rusija, 1889–?). Sin Anatolija. Diplomirao je 1928. Radio je od 1929–1931. Nakon prekida od godinu dana ponovo radi u šumarskoj struci te je 1933. radio u Gostivaru (Makedonija). U Šum. listu pisao je o pošumljivanju goleti Makedonije (1934.).

Maljko Sergej (Sergije), (Harkov, Rusija, danas Ukrajina, 1895–?). Sin Nikolaja, činovnika. Diplomirao je 1930. God. 1937. radio je u Šumariji Dragane (Direkcija šuma Zagreb) i premješten u Mostar (BiH). God. 1940. imenovan je upraviteljem Šumarije Karlobag, gdje je radio i za vrijeme rata. U Šum. gospodarstvu Bjelover radio je 1952. Šezdesetih i sedamdesetih godina živio je u Zagrebu i Beogradu. Bio je član JŠU i HŠD.

Panov Aleksandar (Adzhalyk, Rusija, sada Ukrajina, 1900 – Zadar, 1982.). Sin Aleksandra, veleposjednika. Diplomirao je 1930. Od 1930–1933. radio je u Direkciji šuma Banja Luka, 1934. u Inspektoratu za pošumljavanje krša u Senju, a od 1935–1941. kao upravitelj manastirskih i vakufskih šuma u svojstvu ovlaštenog šum. inženjera. Od 1942–1945. bio je nezaposlen s prebivalištem u Banja Luci. Nakon rata radio je u Bihaću, a 1947/48. bio je profesor Srednje šumarske škole u Sarajevu. Od 1949. do umirovljenja radio je u Institutu za šumarstvo u Sarajevu. Bavio se znanstveno-istraživačkim radom (sjemenarstvo, njega prirodnog podmlatka). Bio je suradnik Šum. lista (1930–1971.).

Pogrančni Aleksandar, (Nežin, Černigov, Rusija, danas Ukrajina, 1905–?). Sin Dimitra, oficira. Diplomirao je 1931. God. 1939. za vrijeme boravka u Tuzli (BiH) primljen je za redovitog člana JŠU.

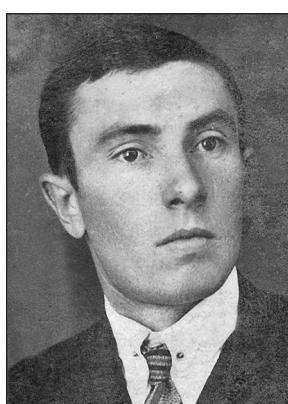
Polkovnikov Feodor (Fjodor). (Životopis je prikazan prethodno u ovom članku).

Poplavsky Večeslav, (Nikolaev, Rusija, sada Ukrajina, 1900–?): Sin Fadeja. Diplomirao je 1929., zaposljen 1930. a 1933. radio u Banja Luci, kada je položio stručni ispit. Od 1934–1939. kao šum. pristav radio je u Srbiji (Aleksinac, Niš). Poslije rata radio je u Makedoniji. Surađivao je u Šum. listu (1939) i Šumarskom pregledu, Skopje (1953, 1954). Bio je član JŠU.

Protoklitov Nikolaj, (Caricin, danas Volgograd, Rusija, 1895–?). Sin Mihaila, svećenika. Diplomirao

je 1926. Od 1929–1943. nalazio se u Belišću. God. 1930. položio je stručni ispit. Tada je bio šumarski upravitelj kod d.d. Belišće. Za vrijeme rata bio je ovlašteni inženjer šumarske struke pri Zagrebačkoj inž. komori. God. 1943. odjavio je obavljanje poslova ovlaštenog inženjera.

Sazonov Nikolaj (Medvedje, Stavropol, Rusija, 1894–?). Sin Nikole, trgovca. Diplomirao je 1927. Od 1929–1940. radio je u Makedoniji (Šumarija Tetovo, kotarsko načelstvo Kratovo, Kriva Palanka). Stručni ispit položio je 1933. God. 1940. premješten je u Kruševac (Srbija) kao šum. viši pristav. Bio je suradnik Šum. lista (1938) i član JŠU, Podružnica Skopje.

Slika 10. Leonid Serbinov

Slika 11. Đorđe Šišlov

Slika 12. Igor Vjatkin

Serbinov Leonid, (Solohino, Kursk, Rusija, 1898–?). Sin Nikolaja, velenosjednika i Marije. Evidentiran je kao apsolvent 1933. i 1936. Diplomirao je 1939. Bio je član pomagač JŠU.

Šišlov Đorđe (Georgij), (Novočerkask, Rusija, 1905–?). Sin je Vasilija, oficira. Diplomirao je 1932. Od 1938. bio je ovlašteni inženjer šumarske struke, član Beogradske komore. God. 1940. bio je u Oštrelju (BiH). Za vrijeme rata bio je ovlašteni šum. inženjer u tadašnjoj NDH, sa prebivalištem u Srnetici (Drvar, BiH). God. 1942. kao činovnik Šumskog industrijskog poduzeća d.d. Sarajevo postavljen je za šum. višeg pristava kod Ravne teljstva šuma N. Gradiška.

Velikopoljski Ivan, (Životopis je prethodno prikazan u ovom članku).

Vjatkin Igor, (Kronstadt, St. Peterburg, Rusija, 1901. – Kiel, Njemačka, 1975.). Sin Fedora, činovnika i Natalije rođ. Plotto, kućanice.⁹ Osnovnu školu završio je u Sankt Peterburgu, a gimnaziju u Perejaslavu. Diplomirao je 1931. Prije državne službe radio

⁹ Podatke i sliku dostavila je kćerka Aleksandra Vjatkin, prof., koja živi u Zagrebu.

je pretežito na ograničavanju šuma u Srbiji (Žagubica, Crni Vrh). God. 1933. zaposlio se u Novom Mestu (Slovenija), gdje je radio do 1937. Tada je postavljen za šum. pristava kod Direkcije šuma Banja Luka, gdje se 1942. g. zahvalio na državnoj službi. Iste godine napušta obitelj i odlazi u Njemačku, gdje je nakon rata radio u Heiligenhafenu, a zatim do umirovljenja u Kielu na izgradnji tunela ispod kanala Sjeverno more – Baltičko more (direkcija za vode i brodska plovidbu). Kao umirovljenik radio je u privatnom poduzeću u Kielu na poslovima niskogradnje i hortikulture. Za vrijeme boravka u Kielu zakupio je lovište i bavio se uzgojem divljači i lovom.

Vojčunas Nikola (Nikolaj), (Kiev, Ukrajina, 1904 – Zagreb, 1957.). Sin Josifa, oficira. Diplomirao je 1939. God. 1952. radio je u Šumariji Zagreb, Šum. gospodarstvo Zagreb.

Widra Roman, (Budy, Rusija, 1912–?). Upisao studij šumarstva u Zagrebu 1932. Tada je s ocem Adolfom, šum. ing., živio u Trbovlju (Slovenija). Materinji jezik bio mu je poljski. Diplomirao je 1942. God. 1943. bio je član podmlatka HŠD s prebivalištem u Trifalu.

Zaljsov Aleksandar, (Irkutsk, Rusija, 1892–?). Sin Petra, profesora i Anne. Diplomirao je 1927. Nakon diplome nalazio se u Srem. Karlovacima i Srem. Mitrovici (Srbija). Tada je učlanjen u JŠU. Od 1931. radio je u Makedoniji (Gevgelija, Kumanovo). Stručni ispit položio je 1932. God. 1941. premješten je u Šum. viši pristav k Ravnateljstvu šuma Brodske imovne općine u Vinkovcima, a 1942. Rav. šuma u tadašnjem Hrv. Mitrovicu, gdje je bio i 1943. U Šum. listu opisao je rasadničku proizvodnju u Makedoniji (1934).

Slika 13. Nikolaj Zaljsov

Za vrijeme rata radio je u Srbiji (Leskovac, Žagubica ...). Od 1945. radio je u Makedoniji na raznim dužnostima (Kičevo, Skopje Mavrovo ...) i na kraju u Šumarskom institutu u Skopju od 1956. do umirovljenja 1963. Zaslужan je za razvoj i unaprjeđenje šumarstva u Makedoniji. Vrlo vjerojatno je brat Aleksandra Zaljsova. (Opširnije: Šumarski pregled, Skopje, br. 1–2/1977.).

Zubricki Hariton, (Mglin, Rusija, 1901–?). Sin Eugena, poljoprivrednika. Diplomirao je 1930.

Žirmoski Nikola, (Novo Aleksandrija, Rusija, 1902–?). Sin Nikole i Katarine. Diplomirao je 1930. Od 1932–1942. radio je kod Otočke imovne općine (činovnički pripravnik u Šumariji Korenica, upravitelj Šumarija Korenica i Otočac, Šum. pristav kod Direkcije u Otočcu). God. 1942. premješten je iz Otočca k Ravnateljstvu šuma bivše Đurđevačke imovne općine u Bjelovaru, gdje je radio tijekom rata. God. 1952. radio je u Šumariji Rijeka, Šum. gospodarstvo Rijeka. Bio je član JŠU i HŠD.

ZAKLJUČAK

Smatramo da će pregled podataka o studentima rodom iz Rusije i Ukrajine, koji su studirali šumarstvo u Zagrebu, biti koristan za povijest šumarstva u Hrvatskoj, posebice zbog toga što sadrži do sada neobjavljene podatke i slike koji dopunjaju sadržaje objavljene u Leksikonu i u "Imeniku hrvatskih šumara" (www.sumari.hr). Osim toga, ispravljene su i pogreške uočene u korištenoj literaturi.

Spomenimo da je popis bugarskih šumara (s osnovnim podacima), koji su se školovali u Križevcima i stu-

dirali na Šumarskoj akademiji u Zagrebu objavljen u članku "Lesovodska Jugoslavija, Sofija 1935" (Šum. list br. 2–4/1936).

Zahvaljujemo svima koji su nam pomogli u prikupljanju podataka, a posebno gdje Tatjani Puškadija-Ribkin za nesebičnu suradnju i mnoštvo podataka i slika, što je obogatilo sadržaj ovog pregleda.

LITERATURA (osim već spomenute)

Isajev, I. P., 1926. Udruženje studenata šumara Rusa (1921–1926). U: Pola stoljeća šumarstva, Zagreb, str. 97–98.

Mladen Skoko, dipl. ing. šum.